

убѣждаватъ Поликарпа да се отрѣче отъ Христа: «Що лошо ще направишъ», казвали му тий, „ако кажешъ господи (*domine*) кесаре, за да спасишъ живота си“. Св. Поликарпъ рѣшително се отказалъ да имъ изпълни съветътъ. Тогава тий го бутнали отъ колесницата съ такава сила, щото той, като падналъ, искълчилъ си ногата. Нъ Св. Поликарпъ не обърналъ на това внимание и продължавалъ да върви съ войниците, като че нечувствувалъ никаква болѣстъ. Когато го извели на градската площа, то простийтъ народъ повдигналъ страшенъ вика. Въ тѣзи минути очевидно за св. Поликарпа и окружающитъ го християни се чули слова: «крѣпи се Поликарпе, бжди непоколебимъ». Проконсула казалъ на св. Поликарпа: «пожали твойта старостъ, обмисли се, закълни се въ генийтъ на кесаря, изговори хула противъ Христа, и азъ ще те отпусна». Св. Поликарпъ отговорилъ: «Осемдесетъ и шестъ години азъ му служа и съмъ видѣлъ отъ Него толкова добро: мога ли да похуля Царя моего и Спасителя!» Послѣ нови убѣждения проконсулови, Поликарпъ съ твърдостъ казалъ: «напраздно ти мислишъ да убѣдишъ мене: открито обявявамъ, че азъ съмъ християнинъ.» Проконсултътъ захваналъ да го плаши съ дивитъ звѣрове, костеръ... Поликарпъ твърдо стоялъ въ своето исповѣданне: на старческото му ясно лице се отражавала твърдостта на вѣрата му и радостта му душевна. Тогава проконсултътъ заповѣдалъ да провъзгласятъ велухъ на народа: «Поликарпъ припознава себе си за християнинъ». Тълпата лудешки завикала: «тойзи е учитель нечестивъ, баща на християнитъ, хулителъ на нашитъ богове—на лвитъ да се даде!» Когато распорѣдителя на звѣрницата въ цирка обявилъ, че представлението е свършено, раздали се виковете: да се изгори Поликарпъ. Проконсултътъ далъ на това своето съгласие. Тоя си часъ навлѣчено било много греди и дървета, при което особенно дѣйствovali Евреитъ. Св. Поликарпа искали да привържатъ къмъ стълбътъ съ обикновеннитъ желѣзни скоби, нъ той зель да се моли, да го оставатъ на свободно. «Тойзи, който ми дава сила да търпя изгаряние,» казалъ св. Поликарпъ, ще даде сила и безъ желѣзни вериги да бжда на костерътъ неподвиженъ!» Него привързали за стълбътъ съ върви. Съ рѣцѣ завързани назадъ, пишатъ очевидцитъ, онъ приличалъ на агне, избранно въ жертва благоприятна на Господа. Преди самото врѣме за запалването на костера, св. Поликарпъ произнесълъ молитва, въ която благодарилъ Бога за това, че Той го причислява къмъ ликътъ на своитъ мъченици. Когато костерътъ билъ запаленъ, то, за всеобщо